



ಕೃತಜ್ಞತೆ

■ ಶಂಕರೇಗೌಡ ತುಂಬಕೆರೆ

ಅದೊಂದು ರಾಜ್ಯ. ಆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜನಿಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡುವ ಹುಚ್ಚು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಷ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಬೇಟೆಯಾಡುವುದೇ ಅವನ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ. ಹೀಗೊಮ್ಮೆ ಆತ, ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಜಿಂಕೆಯೊಂದು ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ತಡಮಾಡದೆ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಷ ಬಾಣವನ್ನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದನು. ಜಿಂಕೆ ಆ ವಿಷ ಬಾಣದಿಂದ ಹೇಗೋ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆದರೆ ಆ ವಿಷ ಬಾಣ ಮರವೊಂದಕ್ಕೆ ತಾಗಿತು. ವಿಷಬಾಣ ತಾಗಿದ ಆ ಮರವೂ ವಿಷಮಯವಾಗಿ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿ ಬೋಳಾಯಿತು. ಆ ಮರದಲ್ಲಿ ವಾಸವಿದ್ದ ನೂರಾರು ಪಕ್ಷಿಗಳು ಮರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಹಾರಿಹೋದವು.

ಆ ಮರದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹಾರಿಹೋದರೂ ಒಂದು ಗಿಣಿ ಮಾತ್ರ ಆ ಮರದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಅದು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ವೃಕ್ಷದೇವತೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಗಿಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿತು 'ಸುತ್ತಲೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಫಲಭರಿತ ಮರಗಳಿರಬೇಕಾದರೆ ನೀನೇಕೆ ಈ ವಿಷಮಯವಾದ ಒಣ ಮರದಲ್ಲಿರುವೆ?' ಅದಕ್ಕೆ ಗಿಣಿ ಹೇಳಿತು 'ವೃಕ್ಷದೇವತೆಯೇ, ಈ ಮರದಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಜನ್ಮವಾಗಿದೆ, ನಾನು ಹಾರಲು ಕಲಿತಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿಯೇ, ನನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿ ಹಾರಿ ಹೋದಾಗ ಈ ಮರ ಗೆಲೆಯನಂತೆ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿದೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಗಿರುವ ಈ ಮರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಹೋಗುವುದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ?' ಎಂದಿತು.

ಮತ್ತೆ ಗಿಣಿ ಮುಂದುವರಿದು, 'ವೃಕ್ಷದೇವತೆಯೇ ನೀನೇದರೂ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಿದ್ದರೆ ಈ ಮರವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಚಿಗುರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು' ಎಂದಿತು. ವೃಕ್ಷದೇವತೆ ಗಿಣಿಯ ಕೃತಜ್ಞತಾ ಭಾವವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅದು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಮರಕ್ಕೆ ಮರುಜೀವ ನೀಡಿ ಮತ್ತೆ ಆ ಮರವನ್ನು ನಳನಳಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿತು.

ಚಿತ್ರ: ವಿಜಯಕುಮಾರಿ



ಎಣ್ಣೆ ಬಂದಾಗ

■ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಸುರಥೇನುಪುರ

ಪಾರ್ವತಿ-ಪರಮೇಶ್ವರರು ಆಕಾಶಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ವಿಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಾರಗೊಂಡನ ಹಳ್ಳಿಯ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನಾಗಪ್ಪ ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ಯಲ್ಲಮ್ಮನಿಗೆ 'ಮೇಲೊಡು ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರು ಸಂಚಾರ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದು ಕೈ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ, ಆಗ ಯಲ್ಲಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನೋಡಿ, ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಳು. ಆಗ ನಾಗಪ್ಪನೂ ಸಹ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. ಈ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಕುತೂಹಲಗೊಂಡ ಪಾರ್ವತಿ

'ಏನ್ ಸ್ವಾಮಿ, ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಕಾಣದ ನಾವು ಇವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕಂಡೆವು?'

ಪರಮೇಶ್ವರ 'ಪಾರ್ವತಿ, ಇವರು ದಿನವೂ ಇದೇ ಹಳ್ಳದ ಸುತ್ತಲಿನ ಹೊನ್ನಗೊನೆ ಸೊಪ್ಪಿನ ಸಾರು, ಪಲ್ಯ, ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆ ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ, ಅಲ್ಲದೆ ಇವರಿಗೆ ಬೀಡಿ, ಸಿಗರೇಟ್, ಕಡ್ಡಿಪುಡಿ, ಗುಟ್ಟು, ಹೆಂಡ ಯಾವುದೇ ದುಶ್ಚಟಗಳಿಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಿ ಇವರ ಕಣ್ಣುಗಳ ದೃಷ್ಟಿ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಇಷ್ಟು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನಾವು ಕಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆಗ ಪಾರ್ವತಿ 'ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಣಲು ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ, ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ವರ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ, ಈ ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳಿಗೆ ನೀವು ಕರುಣೆ ತೋರಬಾರದೆ' ಎಂದಳು.

ಅದಕ್ಕೆ ಶಿವನು 'ನೀನೇ ಏನಾದರೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲವೆ?' ಎಂದನು.

ಪಾರ್ವತಿಯು ತಾನು ಧರಿಸಿದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಒಂದು ವಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಅವರತ್ತ ಎಸೆಯಬೇಕು ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಲ್ಲಮ್ಮ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತಳಾಗಿದ್ದಳು, ನಾಗಪ್ಪ ಒಣಗಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗಂಟುಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕತ್ತೆಯನ್ನೇರಿ ಊರಿನತ್ತ ಹೊರಟಿದ್ದ, ಕತ್ತೆ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು, ನಾಗಪ್ಪ ಕತ್ತೆ ಊರು ತಲುಪಲು ಅರ್ಧಗಂಟಿಯಾದರೂ ಬೇಕು, ಅಂತ ಮನದಲ್ಲೇ ಲೆಕ್ಕಹಾಕಿ ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಮೂಟೆಗೆ ಆಂಗಾತ ಮಲಗಿ ನಿಧ್ರಿಸಿದ. ಪಾರ್ವತಿಯು ಆಭರಣದ ಗಂಟನ್ನು ಕತ್ತೆಯ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿದಳು. ನಾಗಪ್ಪ ಅದಾಗಲೇ ನಿದ್ರೆ ಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ ನಾಗಪ್ಪನಿಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಇದನ್ನ ಕಂಡ ಶಿವ 'ನೋಡು ಪಾರ್ವತಿ, ಒಂದು ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವಾಗ ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ ಜಾರಿದರೆ ಹೀಗೆಯೇ ಆಗುವುದು, ಎಣ್ಣೆ ಬಂದಾಗ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ನತದೃಷ್ಟ' ಎಂದನು.

